

LATVAS

No. 33. Metai XII

Rugpiņcio-Aug. 13, 1932

ĻRSR valst.
respubliknā
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

" L A I V A S "

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

GAL. 3, 16—22

BROLIAI: Pažadėjimai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamentu duotas po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas virstų nieku. Nes jei tėvainystė gaunama įstatymu, jau ne be pažadėjimas. Bet Abraomui Dievas ją davė pažadėjimu. Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl pažengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadėjimas. Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. Tarpininko nėra kame yra vienas. Dievas gi yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadėjimui? Anaip tol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kur galėtų padaryti gyvus, teisumas būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užrakino visa po nuodėme; pažadėjimas turėjo būti su-

E v a n g e l i j a .

LUK. 17, 11—19

ANUO metu Jėzus keliaudamas į Jeruzalę ėjo tarp Samarijos ir Galilėjos. Jam įeinant į vieną sodžių, jis sutiko dešimts raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir pakėlė balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrižo garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė ant veido prie jo kojų; tai buvo samaritonas. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimts pagijo? kur gi devyni? Neatsirado, kas sugrižęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis. Taigi jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

teiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

Mano Viešpats ir mano Dievas.

Brangusai Jėzau, ką daugiau Tu galėjai man suteikti, kad Tave mylėčiau! Suteik man malonę suprasti tą begalinę meilę, kuri privertė Tave tapti žmogumi, numirti ant kryžiaus ir pasilikti amžinai švenčiausiam Sakramente mūsų sieloms kasdienini valgiu. Ką daugiau Tu galėjai padaryti, kad įgytumei mano meilės? Aš turėčiau išgailėties numirti, atmindamas, kad Tave užrustinau tiek daug kartų ir veltui išaikvoju tavo

malones. Mano brangiausias Jėzau, aš gailiuosi iš savo širdies gilumos, kad Tave užrustinau. Aš myliu Tave, mano begaline Gėrybe, berybe Meile! Neatsisakyk, Saldžiausias Jėzau, vėl grįžti į mano širdį. Verčiau numirti tukstantį kartų, negu prašalinti Tave iš savo širdies. Ateik Jėzau, ir uždegk mano širdyje savo meilės ugnį, kad visa užmiršęs, temastyčiau vien apie Tave, visame ieškočiau tikrai Tave, — mano begaline Meile ir Gėrybe. Amen.

Švenčiausios Panos Marijos Dangun Ėmimo Švente.

L e k c i j a .

EKLI. 24, 11—20

E v a n g e l i j a .

LUK. 10, 38—42

JUOSE visuose aš ieškojau atilsio ir pasilikau Viešpaties tėvainystėje. Tuomet visų Sutvertojas davė įsakymą ir man kalbėjo, ir kursai mane sutvėrė davė man ilsėtis mano padangtėje ir man tarė: Gyvenk Jokūbe ir turėk tėvainystę Izraelyje, išleisk šaknų mano išrinktuosiuose.

Aš sutvertą nuo pat pradžios ir pirm amžių ir nepaliausiu buvus būsimais amžiais; aš tarnavau jo akyvaizdoje šventoje buveinėje.

Taip aš esu sustiprinta Sione; tolygiai aš radau šventame mieste ir taip mano viešpatavimas buvo Jeruzalėje. Aš įsišaknijau garbingoje tautoje ir jos tėvainystėje, mano Dievo, dalyje; mano buveinė šventųjų daugybėje.

Aš išaugau kaip Kedras ant Libano ir kaip kyparisas ant Siono kalno. Aš išaugau kaip palmė Kadėse ir kaip rožių kel-

ANUO metu Jėzus įėjo į vieną sodžių. Tenai viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. Ji turėjo seserį vardu Marija, kuri atsisėdo prie Viešpaties kojų ir klausėsi jo žodžių. Morta turėjo daug visokio darbo su patarnavimu. Ji sustojo ir tarė: Viešpatie, tau nerūpi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane vieną? Sakyk jai, kad ji man padėtų. Viešpats atsakydamas jai tarė: Morta, Morta, rūpiniesi ir esi nerami dėl daugelio dalykų. Reikia gi tik vieno. Marija išsirinko gerausiąją dalį kuri nebus iš jos atimta.

mas Jerike, kaip dailus alyvų medis laukuose, ir išaugau kaip klevas prie vandens pakelyje. Kaip kinamonas ir kvepis balsimas aš daviau kvapo; kaip rinktinė myra daviau skanaus kvapo.

Ėmimas Dangun Švč. M. Marijos

Nieko nėra taip baisaus, kaip kad mirties valanda, kadangi nuo jos pareina visa amžinoji laimė, ar nelaimė. Ji yra baisesi juo labiau, kad niekas nežino, anot Šventojo Rašto žodžių, ar jis yra vertas baismės, ar užmokesnio. Net ir tokie šventieji, kaip kad Hilarion'as, Ephrem'as, Jeronimas parodė didžiausios bailės prieš mirsiant.

Nė šitaip buvo buvę su Švenčiausiąja Mergele Marija, kadangi Ji buvo liuosa nuo kiekvienos nuodėmės, kaip nuo įgimtosios, taip lygiai ir nuo per gyvenimą papildytos. Mirties valandoje Ji buvo lygiai taip pat tyra ir nekalta, kaip kad ir

gimimo valandoje. Ji mirė be jokios soppės, be jokio susilpnėjimo; Josios mirtis iš tikrųjų tai buvo ne kas kitas, kaip tik užmigimas. Ji nebijojo mirties, kadangi Josios sąžinė sakė, jog Ji visą savo gyvenimą, visas dienas, kiekvieną akimirksnį buvo paskyrusi DIEVUI. Be abejo Ji buvo tikra, jog iki mirties Ji ištversianti be nuodėmės.

Jos mirties diena tikrai yra nežinoma. Spėja Ją mirus 45, ar 50 metais po KRISTUI, ir būtent 15 rugpiučio, kurią dieną jau nuo seno yra švenčiama rytuose. Šv. Jeronimas su kitais pažymi Josios karsto vietą Juozapato slėny tarp Moria

ir Alyvų kalno; ir šitoje vietoje buvo patatyta didelė bažnyčia, kurios liko tiktai griuvėsiai, tarp kurių išliko Josios Karsto vietoje tik maža 8 metrų koplytelė.

Po Sekminių Josios širdis priklausė jau nebe žemei: visas troškimas buvo atkreiptas į dangų. Anot posakių (tradicijos) Ji kasdieną lankydavo JĖZAUS kryžiaus kelią į Kalvarijos kalną, apmąstydamą Jojo kančias, tačiau jau nebe su skausmu perskelta širdimi, tik su didžiausia meile ir troškimu kuo veikiausiai pasimatyti su savo mieliausiuoju Sūnumi. Josios meilė pasiekė jau tokio laipsnio, kad čia ant žemės jam jau buvo persiaura; taigi Jai ir reikėjo jau eiti dangun.

Tai ne tikėjimo dalykas (dogma), bet tik pamaldus visų katalikų manymas, jog Švenčiausios Mergelės kūnas buvo paimtas dangun po Jos mirties. Šitas manymas pilnai atatinka tikinčiųjų jausmus DIEVO Motinai. Nepriderėjo, kad supūtų ir sukirmytų tasai kūnas, kursai buvo paties DIEVO apsaugotas nuo kiekvienos nuodėmės ir iš kurio DIEVAS-Žmogus buvo gavęs savo žmogiškąją prigimtį! Taigi ir katalikų Bažnyčia palankiai žiūri į šitą manymą, ką ir patvirtina, patalpindama brevijorių šv. Jono Damaskiečio žodžius, kurie šitaip skamba: “Sulyg senovės posakiu (tradicija), Švenčiausiajai Mergelei Marijai mirštant, išsiskyrusieji po pasaulį skelbtų Evangelijos Apaštalai stebuklingai buvo perkelti Jeruzalėn. Tenai jie buvo nustebinti, matydami Angelus ir girdėdami dangiškuosius chorus giedant: šitokiu būdu Ji buvo atidavusi savo sielą į Viešpaties rankas. Josios kūnas, kursai įstabiu būdu buvo pradėjęs ir pagimdęs DIEVO Sūnų, Angelams ir Apaštalams giedant, buvo įdėtas karstan ir buvo palaidotas Getsemanėje, kur Angelų giesmės tęsėsi per tris dienas. Giesmėms nutilus, Apaštalai atidarė karstą, kadangi šv. Tamas, kursai

nebuvo suspėjęs laikui atvykti prie Švenčiausios Mergelės Marijos, panorėjo atiduoti paskutinę pagarbą kūnui Tos, kuri buvo pagimdžiusi Išganytoją. Tačiau, Josios kūno Apaštalai neberado: Josios vietoje matė tiktai marškonės, į kurias buvo suvyniotas Josios kūnas, ir pajuto be galo meilų, kvapą einant iš karsto. (Pagal kitus posakius karstas buvęs išbarstytas neapsakomai gardžiai kvepiančiomis rožėmis. — Mano pažymėjimas). Taigi jie vel uždarė karstą. Šito viso nustebinti jie galėjo tik spėti, jog Tasai, Kursai buvo gavęs savo kūną iš Švenčiausios Mergelės, Kursai tapo žmogus ir buvo iš Jos gimęs, ir Kursai gimdamas buvo apsaugojęs Josios nekaltybės vainiką, panorėjo apsaugoti irgi Josios kūną nuo sugedimo po mirties, ir imdamas Jos kūną dangun norėjo pagerbti prieš visiems prikeliant paskutiniojo teismo dienoje.”

Taigi, Bažnyčia patalpindama brevijoriun šitą šv. Jono Damaskiečio pasakojimą, parodė savo palankumą šitokiam manymui. Šitaip manydavo ir daugelis pirmųjų krikščionijos šimtmečių šventųjų. Kitų tarpe šv. Augustinas sako: “Kas galėtų išdrįsti tvirtinti, jog švenčiausis kūnas, iš kurio JĖZUS KRISTUS buvo ėmęs medžiagos savo kūnui, būtų atduotas kirminams maistui?!”

Aprašyti, kokia iškilme, koku džiaugsmu ir Švenčiausioji Trejybė, ir Angelų chorai, ir šventųjų būriai sutiko Švenčiausiąją Mergele Mariją, DIEVO motiną, būtų iš mano pusės tuščias ir neišmintingas darbas. Gi patsai JĖZUS yra pasakęs, jog “nei akys neregėjo, nei ausys negirdėjo, nei į žmonių širdis neįėjo tai, ką DIEVAS yra priruošęs tiems, kurie Jį myli.” Gi kas labiau mylėjo DIEVĄ čia ant žemės, kaip kad Švenčiausioji Mergelė Marija?! Taigi ir stengtis aprašyti Josios įžengimą dangun ir Jai rodytą tenai pagarbą ir meilę būtų ne vien kvaila, bet ir nuodėminga tik blevyzga!

Šio dėlei čia tik pažymėsiu, jog ėmi-
mas dangun Švenčiausios Mergelės Ma-
rijos visai žmonijai sudaro didžiausio
džiaugsmo ir džiūgavimo.

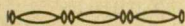
Kaip kad patriarkai, būdami praga-
ruose ir laukdami ateinant Išganytojo,
Marijos pasirodymą laikė aušros brėkšta,
kuri jiems pranašavo netolimą išliuosa-
vimą jų iš pragarų, taip lygiai ir ėmi-
mas dangun dangaus Karalienės, o kartu
ir JĖZAUS užžengimas virto žmonėms
tikra laida, jog ir visi prisikels iš miru-
siųjų ir teisingieji džiaugsis amžinoje ka-
ralystėje nebežemiškuoju džiaugsmu!

Žmogus tai silpnas sutvėrimas, kursai
savo nuodėmių dėlei turi pakelti dideles
gyvenimo sunkenybes. Tačiau, dieviško-
sios malonės pagalba yra taip galinga,
kad, neatsižvelgiant savo silpnybės, mes
galime pasiekti dangiškosios laimės ir
kartu su Angelais džiaugtis regėjimu
DIEVO. Tačiau, šitam siekiui pasiekti
reikia kovoti ir nugalėti, nuolatos lavin-
tis dorybėse ir išverti gerame iki galui.

Tačiau, tai ojoj! kaip nelengva! Štai, pa-

imtoji dangun Švenčiausioji Mergelė Ma-
rija virsta čia "mūsų linksmybės prie-
žastimi": gi dangun painata ir tenai nuo-
latos gyvena mūsų geriausioji Motinė! Ji
nuolatos turi atkreipusi savo gailės-
tingasias akeles į mus, čia ant žemės
vargstančius ir sunkiai bekovojančius, ku-
riuos dažnai sužeidžia neprietelis. Ji šita
matydama negali mūsų neatjausti, negali
neiti pagalbon, gi kitaip nebūtų tai Moti-
na! Taigi Ji ir puola po kojų savo mie-
liausiojo Sūnaus, meldama mums pasi-
gailėjimo, prie savo Sužieduotinio Šven-
tosios Dvasios, meldama malonių ir do-
vanų! Gi ar gali Josios užtarymo nepa-
klaudyti Švenčiausioji Trejybė, Kuri to-
kiu patenkinimu žiūri į gražiausią savo
kūrinį, su kuriuo niekas negali susilygin-
ti?! Ir Ji išklauso ir didžiausiems nedorė-
liams suteikia malonių, tiekia progos pa-
sikelti iš nuodėmių, išverti gerame iki
galui! Iš tikrųjų dar niekas neapsivylė,
bėgdamas prie šitos "Mūsų linksmybės
priežasties!"

* * *

Kristus Bažnyčioje

Pagal kun. V. F. Kienbergerį
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis

ŠVENTOJI VALANDA

Brangiausias Tėve Danguje, aš ateinu
pas Tave šią Šventąją Valandą. Gyveni-
mo rytmety aš išmokau, kaip yra palai-
minta ieškoti Tavo Esimo buveinės, nes
aš girdėjau įkvėptąjį pamokslininką ta-
riant: "Eik pas Jį anksti rytą, ir tavo
kojos težengia Jo durų laiptais" (Ecl.
VI, 36). Amžinybėje, kad silpnas mano
balsas giedotų giesmę su angelų ir šven-
tųjų chorais. Dabar gi aš garbinu Tave,
brangiausias Jehova, mano Tėve. "Čia
yra mano atsilsis visada; čia aš gyven-

siu, nes apsirinkau šią vietą" (Ps.
CXXXI, 14).

Meilingasis Eucharistinis Mokytojai,
Tavo "garbė yra Bažnyčioje." Bažnyčia
yra Kristaus pilnuma. Kaip Ji panėši į
Jos Viešpatį, o Mokytojas yra Bažnyčia.
Taip, tikrai! Ji panėši į Jo Pasiją, kai
Šventasis Jo Kūnas kabojo, tarsi krivi-
noji marška. "Kristus yra Bažnyčios Gal-
va" (Efez. V, 23). Taigi Jis moko Ją,
kad būtų neturtinga; Jis moko Ją, kad
Ji paguostų tuos, kurie yra skurdie ir
prigelbėtų nusidėjėliams. Dar daugiau.
Bažnyčia panėši į Palaimintąjį Jos Įkū-

rėją Jo Atsikėlimo garbėje.

Taigi, mes garbiname Švč. Trejybę ir Jos nusprendimus. "Jis padėjo visa po Jo kojomis ir davė Jį galvą visai Bažnyčiai, kuri yra Jo kūnas ir pilnybė to, kurs visų papildomas visame" (Efez. I, 22).

Šventoji Dievo Dvasia, mes garbiname beribę Tavo galybę aptyrinti ir sustvirtinti sielas. Mes žinome kur gailestingumas laukia; kur Dievas sutinka žuvusius ar paklydėlius grįžtant į Tėvo namus. Tu sustvirtinai daugybę sielų su dieviškuoju gausumu, pildamas "išganyto vandeniu iš Išganytojo šaltinių" (Is. XII, 3).

Net žvaigždės gali būti matomos, kai saulė šviečia skaisčiausia. Tačiau, kad žvaigždės matyti dienos laiku, tai reikalinga į jas žiūrėti iš po dangsčio ar šulinio gilumos. Ten žemės tyloje gali žvelgti aukštyn, pernykdamas saulės spindulius, ir regėti žvaigždes.

Gyvenimas yra toks pat. Nėra lengva surasti Jėzaus vieškelio greitumoje ir triukšme. Kad Jis yra ten, mes realizuojame, betgi sumaniai negalime Jo suprasti. Ir mums nesiseka Jo rasti, kadangi esame spindančioje saulės šviesoje. Pasaulis ir milijonai distrakcijų yra nušviesta, kad mūsų akims pakenktų ir jas aptemdytų.

Kad surasti Kristų vidudienio ieškojime, mes turime Jį aplankyti Jo Sosto Rūmuose — bažnyčioje ar koplyčioje. Mes turime įžengti po dangsčiu, kad pamatyti žvaigždę, o kad matyti Kristų, mes turime įžengti į bažnyčią. Dangstis visada yra po ranka. Dėl to Katalikų Bažnyčios durys visada yra atidaros ir yra atsilsio ir ramumo vieta keliauninkams čia, žemėje.

Argi sunku yra kalbėtis su Jėzumi bažnyčios ar koplyčios vidaus pavėsyje? Visai ne, nes ramybė ir laiminga nuotauka, palyginant su gatvės triukšmu ir bildešiu, nuvargusiai sielai duoda suramini-

mą ir džiaugsmą. Kiek kartų mes įžengiame į bažnyčią trumpai valandėlei ją atlankyti ir pasimelsti, matome, jog ir kiti taip pat daro. Matome pasenusį veidą, raukšlėtą ir užsimasčiusį gyvenimo problemomis. Už pilioriaus ant kelių klūpo jauna mergelė, pamaldžiai sapnuojanti skaisčios ateities dienas. Matosi ir mokslininkas, kad praleisti valandėlę bažnyčioje, atsiklausdamas dieviškosios Išminties patarmių; ten matosi ir motina, besimeldžianti palaimos savo kūdikiui, kurs rutuliuoja sėdynėje; taip pat matai ir beklūpančią jauną žmoną, kuri meldžiasi už savo vyrą, policininką; irgi randasi jaunuolis, kvėpuodamas malda dėl saugumo nuo pavojų. O Mokytojas visiems užtikrina: "Aš aprinkau ir pašvenčiau šią buveinę" (Is. XII, 3).

Jei tik vienas galėtų suprasti tas nuširdžias maldas, kurios mūsų bažnyčiose išeina iš žmonių širdžių ir jei tik kas galėtų tai visa jausti į drobę, tai turėtų gražiausią paveikslą, kuriam vardas būtų tinkamas vadinti G y v e n i m a s. Juk žmonės, dėl trumpos valandėlės aplankymo, nežengia bažnyčion, kad vien pasirodyti. Ne. Jie ateina dėl to, kadangi jie myli Altoriaus Svečią, ir, kadangi jie yra žmonės, dėl to vyriausias jų tikslas, būtent, kad gauti malonę arba kitą kokį nuopelną. Jie ateina. Ir labiausiai įkvėpantis dienos vaizdas, tai dėl trumpos valandėlės aplankyti bažnyčią ar koplyčią.

Vidudieny tik iš po dangsčio galima matyti žvaigždę. Ir vien tik bažnyčioje galime pro amžinąją liampą tiesiai žvelgti į plakančią širdį, sužeistą iš meilės dėl mūsų. Tik vidudieny iš po dangsčio galime matyti žvaigždę. Ir vien tik menkai apšviestoje bažnyčios gelmėje galime įžvelgti visų Karalių ir Mylėtoją. Jis nori, kad būtumėm bažnyčioje tik vienam tikslui. Jis laukia jūsų ir manęs. Jis niekam neatsisakys. Tiems, kurie ateina, Jis

duoda visagalintį palaiminimą. Jis stovi tarpdury ir kviečia tavo širdį. Jis mus užtikrina: "Aš esu su jumis visada!"

Argi pats atsisakysi Jo paklausti? Žiūrėk, Jo rankoje matosi žaizdos žymė. Tai vieta, kur viny pervėrė, kad visiems parodyti, kaip Kristus mylėjo šį pasaulį.

Bažnyčia kiekvienam yra priebėga. Ir nė vienas negali sakyti, kad jam nereikalinga Bažnyčios. Nė vienas negali gyventi be Bažnyčios, nes Ji yra geriausia Patarėja ir Mokytoja. Niekur kitur nerasi ištikimesnio Bičiulio.

Tos atidaros durys turi dvejomą prasmę. Pirmą — mes galime atvertose duryse įskaityti Mylėtojo šauksmą, kurs žadina apsileidėlius ir nepaisėlius. Mokytojas šaukia, bet vos keletas atsiliepia. Tai nėra gerai, bet teisybė, kad daugelis nepaiso Kristaus balso. Žmonių prigimtis per mažai mąsto apie tuos daiktus, kurie jiems yra geri ir išganingi. Pasaulio tragedija visada esti paskutinioje išvadoje, nepripažintoje meilėje. Argi Jėzus turi tai tarti apie mus?

Kita prasmė atidarytose duryse yra toji, kuri veda prie Jėzaus Sosto visų keliauninkų, Bažnyčios lankytojų, akyvaizdoje. Jauni ir seni, turtuoliai ir skurdžiai, ir kiekvienas ateina tarti meilės žodį Jėzui. Dar dažniau ateina su savo nusiskundimais ir dejonėmis prieš Karaliaus Sostą. Jie žino, kad Jis visiems duos suraminimą. Jis nieko neapleidžia, visus paguodžia; Jis yra ištikimiausias Bičiulis, į Kurį visi turi pasitikėjimą.

Kai jie išeina iš bažnyčios pavieniai arba poromis, nuvargusieji jų veidai yra pakitę. Jie yra tvirtai pasiryžę ištvirti savo kovose; visi rūpesčiai prašalinti ir dingę. Jų veidų ruožai išlyginti, nebent senatvė išrėžė kai kuriems. Ir jie visi yra patenkinti.

Tik iš po dangsčio matytis žvaigždė ir ramios bažnyčios viduje tegalime surasti Jėzaus širdį. Tai yra paslaptis, kurią vi-

si turime žinoti; tai yra pamoka, kurią turime išmokti. Kai sustojame ir kai matome, kad ir kiti yra bažnyčioje, jaučiamės tą dieną sutvirtintais. Vaizdas skaistaus jaunuolio, sustojusio bažnyčion valandėlei melsti Kristaus palaiminimo darbo dienai, užtenka padėkoti Jėzui mūsų jaunimo vardu.

Betgi bažnyčioje yra daug vietos dėl lankytojų vienai valandėlei. Einant į darbą yra proga užėiti bažnyčion trumpai valandėlei. Per pietus yra momentas, kuriame galime užėiti bažnyčion vienai valandėlei. Priebėga yra čia, tuoj po akim. Taigi, dėl ko gi taip apsileisti? Vakare, po darbo, grįžtant į namus, argi nėra bažnyčios, į kurią būtų galima įžengti trumpai valandėlei? Juk Bažnyčioj yra gana vietos vienai valandėlei. Ir ją paaukok meilingajam Jėzui.

Kada sunkios gyvenimo kelionės dienos baigiasi, sveikata nyksta ir siela atiskiria nuo kūno ir, kai pats stoji prieš tą patį Jėzų, dabar Teisėją, o ne Varytoją iš Dangaus, tada žinosi, kaip brangios tos trumpos valandėlės. Pats dažinasi, kad trumputis maldos džiaugsmas buvo didžiausias nuopelnas. Tos trumpos valandėlės padarė tave labai artimu Kristui, nes tu įžengei į bažnyčią vienai valandėlei, kai kitiėjo tik pro šalį. Tai Jis atsimins ir tave pavadins paš Save.

Iš po dangsto ar šulinio gilumos matome žvaigždę. O ramioje bažnyčios vidaus gelmėje mes matome Kristų, Kurs yra Meilė.

Malda už mirusius

Tu Viešpatie, Meldžiamasis, atėik gelbėti skaistyklos ugnį laikomasias vėles, kurias atpirkai brangiu Krauju.

(300 d. Lapkr. 15, 1927. "Atl. Šalt. 227 p.)

Amžinąjį atilsį duok joms (jai), Viešpatie, ir amžinoji šviesa joms (jai) tešviečia.

(50 d. Geg. 17, 1927 m. "Atl. Šalt." p. 226.)

Šv. Viktoras Marsiljetis

(Tąsa)

Tik staiga nakties viduryje, kada tamsa buvo apglobusi žemę, dangiška šviesa, skaistesnė už dienos šviesą nušvietė kalėjimą. Kalėjimo durys pačios atsidarė. Trys kareiviai iš karto nusigandę, paskui pamatę, kad kalinys užuot bėgęs, gieda su džiaugsmu Dievui himną, nurimo. Jiems dingtelėjo mintis, kad krikščionių Dievas atėjo paguosti savo tarno. Atėję jie parpuolė po Viktoro kojomis ir sakėsi norį būti krikščionimis. Jų vardai yra šie: Aleksandras, Felicijus ir Longinas.

Viktoras greitosiomis pramoko juos reikalingiausių tikėjimo dalykų, ir ten jie priima krikštą.

*Aleksandras ir jo draugai areštuojami;
Viktoras juos drąsina*

Garsas apie netikėtą sargybinių atvirimą netruko plačiai pasklisti. Vos tik saulė buvo bepatekanti, kai žinia pasiekė Maksimijano ausis. „Sulaikyti juos“ šaukė jis, „galvas nukirsti! Kiekvieną nugalabinti, kurs tik būtų prie to suviliotojo sektos prisidėjęs!“

Netrukus buvo surasti ir suareštuoti trys naujakrikščėiai.

„Drąsos mano brangūs ginklo draugai,“ kalbėjo jiems Viktoras: „pats Viešpats jus šaukia į kovą. Eikime mirti už jį, nugalėti jame ir su juo karaliauti.“ Kareiviai padrąsinti be baimės stoja prieš tribunolą ir aiškiai balsu prisipažįsta krikščionimis. Čia nusprendžiama jiems galvas nukirsti. Negalima būtų, — sakoma AKTUOSE, — aprašyti tą krikščionio karininko džiaugsmą, matant šiuos kareivius, išplėstus iš stabmeldystės, beinančius pelnytis sau pergalės palmę. Karininkui pasirodė akyse ašaros, jis dėkojo visagalinčiam Dievui. Dievo buvo noras išskirti jį iš anų kankinių tarpo ir jo kentėjimus prailginti dar trimis dieno-

mis, kad jo patvarumas pasireikštų, kad gražesnis būtų antžemiškas vainikas.

*Pasmerktasis gražinamas į kalėjimą.
Dvasių atlankymas*

Tų trijų vyrų nužudymo vietoje, Marsilijos drąsuolis jautėsi labai sujaudintas. Jis pakėlęs balsą meldėsi pagonių akyse į visagalį Dievą. Žiūrėtojų miniai to buvo perdaug; ji matė esanti nugalėta šio vyro drąsumo ir ištvermės. Miršdama ji reikalauja kraujo. Vargu buvo sulaikytas minios įtužimas. Prefektas Asteras tuoj įsako pakabinti ant kankinimo staklių. Vėl rykštės laižo pečius, vėl diržais ir jaučio gyslomis draskomas jo kūnas. Kankinamasis meldžiasi už savo budelius Kristaus pavyzdžiu. Jo malda, kantiomis padabinta kilo į dangų lyg malonaus kvapo smilkalas prie Avinėlio sosto. Kai kurie iš stovėjusių pagonų pradeda svyruoti dėl savo tikėjimo tikrumo. Jų širdyse kyla palankumas krikščionybei.

Viršininkas Asteras pastebėjo, kas čia gali atsitikti su žiūrinčia minia. Įsako jis kankinį atrišti ir vesti kalėjiman. Čia išbuva Viktoras tris dienas, kartas nuo karto jį aplanko dvasios. Taip pat įtikėjusieji kareiviai ateidami perriša žaizdas, padrąsindami jo širdį.

*Sudaužoma Olimpo dievų tėvo statula,
apverčiamas aukuras*

Tuo tarpu imperatorius Maksimijanas sako, kad, girdi, su Viktoru perdaug švelniai elgiamasi. Jis, viso pagonų žiaurumo paveldėtojas, nori pasilikti sau garbę baigti bylą, suduoti tam užsispyrusiam marsilječiui paskutinį smūgį. Kalinys šaukiamas į imperatoriaus teismą.

Išskaito jam valdovas savo pažadus įvairius ir žavinčius, primena savo grąšinimus labai šiurpulingus, pagaliau liepia

atnešti Jupiterio statulą. Įsakymas išpildomas. Jų dvasininkas viską parengia, kas reikalinga aukojimui. "Smilkink Jupiteriui," sako imperatorius, pažvelgęs savo blizgančiomis akimis į Viktorą.

Po šių žodžių dalyviai nuščiuvo, nutilo, visi lauke su baukščių nekantrumu, kas bus. Ar šis atkaklus vyras ir dabar neaukos dievaičiui Jupiteriui? Argi jis mirtį sau išsirinktų?

Buvusis imperatoriaus karys žengia kelis žingsnius į priekį. Sprendžiamasis momentas! Stabmeldžiai jau pasiroošę šaukti pergalės valio. Karys žengia dar kelis žingsnius, jau dabar visai prie pastatytó aukuro! Bet ką tai reiškia! — jis smarkiū kojos smūgiu apverčia aukurą, nugriūva statula.

Kas aprašys valdovo apmaudą. Bemačiant įsako nukirsti koją, tą koją, kuri ką tik nuvertė žemėn, pagonių negarbei, visagalį Olimpo dievų tėvą.

*Kristaus kariūnas sulaukia vainiko,
Maksimijanas — baismės*

Perskaudu buvo valdovui jausti save nugalētu. Ryžosi ko greičiausiai baigti su tuo "nelemtu" padaru. Įsakė padėti po tų laikų girnų akmeniū, kad būt sutraiškintas jo kūnas. Bet kada jaučiai smarkiai užplakti pradėjo visu greitumu sukti malūno ratą, mašina staiga apvirto. Kankinys rodėsi, kad dar mažumėle kvėpuo-

ja. Vienas iš baismės vykintojų išsitraukęs kardą, nulakino jam galvą. Legenda pasakoja, kad tada pasigirdęs iš dangaus balsas: "Tu nugalėjai, palaimintas Viktorai, tu nugalėjai!"

Maksimijanas nenorėjo, kad šis kankinys būt garbingai palaidotas, nes žinojo, kad krikščionys būtinai tą padarys, pagerbdami jo šventą kūną. Taigi įsako, kad kūnas būtų įmestas į jūrą. Bet kažkaip jūros bangos išplovė lavoną į krantą. Krikščionys kaip kokią brangenybę kūną palaidojo viename uolos urve.

Nemaža senų martyrologijų (kankinių sąrašų) priskaito šv. Viktorui dar ketvirtą draugą; Deuterą Doterą arba Eleuterą, jauną, imineto Longino sūnų. Jis tapęs krikščioniū. Paskui belankydamas savo tėvo Longino kapą, plaukęs jūros įlanką ir paskendęs. Kituose raštuose šis Deuterą sakoma buvęs kareivis, bet čia jau Longino vardas nebeminimas. Išmintingiausia be abejo šiuo atveju laikysis tradicijos davinių, kurie berods čia yra tikriausi.

Maksimijanas sulaukė Dievo baismės dar žemėje. Jis prarado imperiją, paskui mėgino nužudyti savo žentą Konstantiną Didįjį. Dėl to buvo priverstas pasikarti savonis rankomis tam pačiam Marsilijos mieste 310 metais.

V. Šaukllys, M. I. C.

Jaunikaitis ir Kiti Draugai

Buvo gražus vasaros vakaras. Petras Skudas kėdėje ilsėjosi pievoje. Buvo malonu žiūrėti į žydintį rožių krūmelį, kuris augo arti jo.

— Oi, — jis sau kalbėjo, — kokios malonios yra šios atostogų dienos, po visų mokslo darbų.

Apsidairęs aplink, prabilo:

— Kas čia ateina?

Iš tikrųjų, tai šimkų vaikai, mano seni draugai. Prašau vidun, vaikai, prašau vidun!

Trys linksmo būdo vaikai peršoko per tvorą ir pribėgo prie Petro, sakydami:

— Sveikas, Petrai! Kada tu sugrižai? Kaip ilgai būsi?

— Tiktai du mėnesius ir tada vėl turėsiu grįžti prie savo brangių knygų, — tarė Petras šypsodamas.

— Tu turi taip ilgai mokytis, — tarė Juozas, vyriausias iš visų vaikų. Vincas ir Antanas buvo kiti du. — Aš esu susidomėjęs, kuo tu būsi?

— Dabar, Juozai, tiktai leisk man klausinėti, — tarė Petras juokdamasis. — Pirma pasakykite man, kuo jūs būsite, ir tik tada aš prižadu jus įsileisti į savo paslaptį.

— Tai kuo gi tu būsi, Juozai?

— Aš, — atsakė Juozas šypsodamas, — o, aš būsiu ūkininku — *dideliu* ūkininku. Turėsiu dailius arklus ir didelius laukus, pats savo mašinerijas prižiūrėsiu ir per ištisą dieną jas varysiu. Ar tai nebus gerai!

Ir Juozas išdidžiai atkišo krūtinę ir parodė savo raumenis.

— Ak, ak! Tai tas tavo tikslas, Juozai, — tarė Petras, pasižiūrėdamas į Juozą.

— O tavo, Vincai, — jis klausinėjo, kreipdamasis į antrą vaiką, kuris buvo liesas ir baltplaukis. — Koks yra tavo tikslas?

— Aš būsiu inžinierium, — atsiliepė Vincas, — taip, tamsta, inžinierium. Garvežį paleisiu visu smarkumu. Ir per ištisą dieną galėsiu traukyti skambalą.

Vincas pradėjo nerimauti. Jis negalėjo laukti kol suaugęs vyrų. Pradėjo linksmai švilpauti.

Petras gardžiai nusijuokė.

— O, Vincai, — jis tarė, — aš bijau, kad tu esi truputį per greitas. Na, Antanai, kuo gi tu būsi? — jis tuojau paklausė aukšto ūgio vaikėžą.

— Aš būsiu advokatu, tarė Antanas, — teisybės aiškintoju ir gynėju.

— Tai labai gerai, Antanai, — pertraukė Petras juokdamasis, — tu būsi gabus ir geras advokatas.

— Dabar tu žinai, kuo mes būsim, — pertraukė Juozas, — dabar mums pasakyk savo paslaptį. Atsimink, tu žadėjai pasakyti.

— Vaikai, — pradėjo Petras, — aš būsiu kiek geresnio luomo žmogum; tas luomas yra kilnesnis, negu jūsų visų. Su Dievo pagalba, aš būsiu kunigu. — Ir Petras atrodė rimtai kalbąs. — Tai yra šitaip, jūs žinote, — jis toliau tęsė, manydamas, kad vaikai stebėdamiesi žiūri į jį, — mūsų dieviškasis Išganytojas nori kunigų, nes kas nors turi toliau tęsti didelį darbą, kurį Jis pavedė Savo apaštalams. Ir aš pats pasiaukojau Jam dėl šitos kilnios priežasties, maldaudamas, kad Jis mane priimtų. Turiu jums dar pastebėti, kad nėra kito pašaukimo, kuris būtų garbingesnis; nėra kito pašaukimo, kuris būtų aukštesnis. Ir matote, aš noriu daryti didelius darbus. Čia kas nors man sako, kad tai yra mano pareiga. Ir pagaliau, mano draugai, mes visi turime išganyti savo sielas. Tai yra mūsų pareiga čia, šioje žemėje. Dabar tik žiūrėkite, ar yra tikresnis kelias savo sieloms išganyti, negu dirbant kitų sielų išganymui? Žinoma, kad nėra. Ir šitas kaip tik ir yra tas kelias, kuriuo kunigas eina. Ar dabar jūs supratote, mano jaunieji draugai, kodėl aš noriu būti kunigu?

— Taip, — lėtai atsakė Antanas. — Bet aš manau, Dievas tave pašaukė. Ar tu manai, kad Jis ir dar vieno iš mūsų nori?

— Na, — atsakė Petras susimąstęs, — tas šiek tiek ir nuo jūsų pareina. Prieš vienerius metus, kada aš pirmą kartą pradėjau mąstyti apie savo pašaukimą, atsimenu, radau vieną sakinį, kuris suteikė man stiprios vilties: “Šitas šaukimas yra duotas tiems, kurie prašo jo, kurie jo nori ir kurie dirba, kad jį pasiektų.” Kiek atsimenu, tai buvo šv. Jeronimo žodžiai. Bet tuoj žemiau tų žodžių aš užtikau šv. Povilo žodžius: — “Nė vienas neima pats sau pagarbos, bet tik tas, kuris yra Die-

vo šaukiamas, kaip Aaronas.”

— Bet mes dar nesam subrendę, — įsikišo Vincas. — Aš turiu tiktai dvyliką metų.

— Ir tu nesi per jaunas pradėti, — atsakė Petras. — Ko greičiau tu pradėsi, to geriau bus. Kai kurie gali pradėti, būdami dvylikos metų amžiaus. Tu žinai, kad yra gera žmogui nešti našną nuo jaunatvės.

— Iš kur tu žinotai, kad buvai šauktas? — tuoju paklausė Juozas: — ir kaip mes galime žinoti, ar mes esame šaukiami?

— Vaikai, — rimtai tarė Petras, — aš sužinojau tai, skaitydamas, mąstydamas ir melddamasis. Ir tu gali tą pat padaryti. Aš skaičiau knygas apie pašaukimą, — knygas, kurias gavau iš seserų vienuolių ir iš savo mylimojo klebono, kaip antai “Ar Dieviškasis Išganytojas tave šaukia”? Ar man būti Kunigu”? Aš atidžiai perskaičiau šias knygas, apmąstydavau, kas buvo jose parašyta ir pasistačiau sau klausimus, kaip antai šiuos: ką mano Angelas Sargas patartų man daryti? Ką aš

patarčiau savo geriausiam draugui daryti? Ką aš norėčiau turėti padaręs mirties valandoj? Ir tik tada pradėjau ieškoti Dievo pagalbos maldose. Eėjau prie Jėzaus Šv. Komunijoje, prašydamas nušvietimo. Nuolatos vakare sukalbėdavau ražančių, prašydamas Marijos užtarimo. Taip pat prašiau savo Angelo Sargo už mane pasimelsti. Tuo būdu, mano draugai, aš sužinojau Dievo valią. Tokių pat būdu ir jūs galite sužinoti. Ar jūs stengsitės?

Po dvidešimties minučių Juozas, Vincas ir Antanas apleido pievą ir traukė namų link. Jie praleido labai malonų vakarą.

— Aš manau, Petras teisingai kalbėjo, — tarė Vincas, beeinant namo. — Tik pats vienas turi skaityti tokius dalykus ir paskui apie juos apmąstyti. Ir paskui reikia pasimelsti prieš ką nors darant.

— Aš taip pat tikiu, — atsiliepė Juozas.

— Ir aš, — tarė Antanas.

Kun. Pranas Skruodenis, M. I. C.

Katalikų Pasaulyje

ŠV. TĖVO LINKĖJIMAS PAVASARININKAMS

Jo Eks. Metropolitai Skvireckas liepos mėn. 10 d. gavo iš kardinolo Pacelli telegramą, kurioje pranešama, kad šv. Tėvas, siųsdamas “Pavasario” S-gai tėviškus linkėjimus, trokšta jai dvasiškų vaisių gausybės ir teikia savo palaiminimą, kad ji Dievui padedant kasdien gyviau vartų gražiai pradėtą darbą.

RAGINA KATALIKUS MELSTIS UŽ TAIKĄ

Rio de Janeiro, Brazilija. — Pranešta, kad nei Sao Paulo revoliucininkai, nei

vyriausybės kariuomenė nedaro pažangos kovoje už pirmenybę. Kardinolas Leme ragina katalikus melstis už taiką.

ŠIURPUS ĮVYKIS

Ipeque, Brazilija. — Prieš keletą šimtmečių didysis jėzuitas misijonierius kun. Ancheta pranašavo, kad ateity Brazilijoje nė vienas katalikų misijonierius nenukentės nuo nuodingųjų angių įgėlimo. Šį jėzuito pranašavimą prisiminė neseniai misijonierius redemptoristas kun. J. Carey'as. Jis vieną naktį čia indijonų misijos bažnyčios zokristijoje miegojo. Išbūdęs pastebėjo, kad šalia jo susirangiusi

guli nuodingoji apie trijų pėdų ilga an-gis. Ji miegojo. Bet misijonieriaus su-krutėjimas ją pažadino. Anglis išsiraite, apsidairė, nuslinko nuo paklodalo ir iš-nyko.

KATALIKŲ BAŽNYČIOS PAŽANGA JUGOSLAVIJOJE

Belgradas. — Kai kuriose Jugoslavi-jos provincijose Katalikų Bažnyčios pa-žanga stebėtina. Serajevo mieste katali-kų skaičius nuo 800 prieš 50 metų šian-dien pakilo iki 20,000. Klebonų skaičius visoj vyskupijoj nuo 68 iki 800, o šiaip kunigų nuo 100 iki 200. Seserų vienuolių nuo 15 iki 400. Vienuolės dirba 2 našlai-čių namuose ir 18 mokyklų. Šiandien yra 2 kunigų seminarijos, 2 mokytojų semi-narijos ir 2 šiaip vidurinės mokyklos.

Svarbiausias šios pažangos nuopelnas priklauso pirmajam Serajevo arkivysku-pui Stadler'ui. Senoji Austro-Vengrijos vyriausybė teikė Bažnyčiai laisvę, o ser-bai, kurie šiaudien yra Jugoslavijos prie-šaky ir valdo Serajevą, linę Bažnyčią varžyti. Senoji vyriausybė Bažnyčią šel-pė medžiagiškai, o serbai — nieko.

AUSTRIJA. — Austrijos dalyvavimas katalikiškų misijų darbe palyginti su ki-tomis tautomis yra didelis. Austrija skai-to gyventojų 6½ milijono, o misijonierių turi 229. Tuo tarpu Lenkija, turinti per 26 milijonus gyventojų, misijonierių skai-to tiek pat. Austrija šių apaštalų duoda dvigubai kaip Portugalija (6 mil. gyv.) penkis kart daugiau kaip Čekoslovakija (14 mil. gyv.) ir šešis kartus daugiau kaip katalikiškoji Vengrija (8 mil. gyv.).

PRANCŪZIJA. "Osservatore Roma-no" praneša apie stebuklingą pagijimą Liurde. 1906 m. gimusi Wassy panelė Maria Helen Didelot, kuriai 1926 m. Nan-cy ligoninėj padaryta aklosios žarnos o-peracija nepavyko, dėl to smarkiai ken-tėjo. 1928 m. rugsėjo mėn. atvyko ji pir-mą kartą Liurdan, kur gydytojai ją ap-

žiūrėdami konstatavo smarkiai išsiplėtu-sią ir pavojingą ligą. Didelot be pagerė-jimo sugrižo namon. Tačiau 1930 m. kar-tu su maldininkų ekskursija vėl nuvyko į Liurdą. Spalių 1 d. Liurde priėmė šv. komuniją ir staiga pasijuto sveika. Po to ją apžiūrėję gydytojai pranešė, kad ji neturi jokių ligos žymių. Be to, ligonės svoris dar 18 kg. padidėjo. Atsidėkodama švč. Marijai už tokią malonę ji pasiliko patarnauti ligoniams. 1931 m. pabaigoje ji dar kartą prisistatė gydytojams. Buvo dar kartą konstatuota, kad jos pagijimas neturi nieko bendra su gamtos apsireiš-kimais. Stebuklingai pagijusioji ir dabar eina gailestingosios seselės pareigas.

JUGOSLAVIJA. Bosnijos ir Hercogovinos katalikybei ypatingai nusipelnė pranciškonai. Per 400 turkų viešpatavi-mo metų pranciškonai buvo vieninteliai katalikų tautos sielų vadovai ir mokyto-jai. 17 šimtmetį, valdant kraštą princui Eugenijui, krikščionys buvo viešai perse-kiojami ir visi pranciškonų vienuolynai sunaikinti. Tuo tarpu pranciškonai, apsi-vilkę civiliais rūbais ir taip apsisaugoję nuo persekiojimų, ėjo per šalį patarnau-dami katalikų sielų reikalams ir stiprin-dami katalikų tikėjimą. Įsteigus Bosnijo-je ir Hercogovinoje bažnytinę provinciją iš 94 pranciškonų kunigų 35 dirbo prie bažnyčių statybos. Šiandien, bendrai pa-ėmus, pasauliečių kunigų skaičius yra la-bai menkas; — didžiama kunigų yra pran-ciškonai. Net iš penkių Bosnijos, Hercogovinos ir Serbijos vyskupų trys yra pranciškonai.

PRAŠO PASIMELSTI

Už sunkiai sergantį ligonį ir Marijo-nų vienuolyne šv. Mišias ta intencija pa-aukoti. Šv. Mišios buvo rugpiūčio 11 d.

Mūsų Darbai

LAIŠKAS IŠ ROMOS

Jų Malonybei,

Gerb. Kunigams P. Skruodeniui ir A. Ješkevičiui, Švč. Marijos Kolegijoje, Thompson, Connecticut, Jungtinėse Amerikos Valstybėse.

“Hæc dies quam fecit Dominus, exultemus et lætemur in ea.”

Priimkite brangūs Tėveliai, nuoširdžiausius mūsų sveikinimus-linkėjimus. Lai Tas Kurio Jūs šandie tapote kareiviais, Jo karalystės valdininkais, atstovais, Jo malonių čia žemėje dalintojas, apipila Jus gausiausiomis Savo malonėmis, ir Jojo palaima tevainikuoja visus Jūsų darbus.

Judu esate pirmieji tarpe Vienuolijos žiedai, o pirmasis žiedas paprastai būva gražiausias. Savo dorybių kvapu ir gyvenimo šventumo skaidriomis spalvomis patraukite prie Kristaus visus, kurie nuo Jo atsitolino ir kurių sielos ateityje bus pavestos į Jūsų rankas. Prašome kad stovėdami prie Viešpaties altoriaus neužmirštumėte ir mus. Tapę tarpininkais tarp Dievo ir žmonių, paaukokite Jam ir mūsų menkas maldas bei nežymias pastangas siekti šventumo; taip suartinsite visus su mūsų visų idealu, Kurį kaip geriausią dalį išsirinkome, — tada taps tikroji sielų vienybė ir artumas.

Iš širdies tad linkime kad savo naujame ateities gyvenime, turėtumėt uolos tvirtumo, kad pasisėmę iš neklaidingojo Mokytojo išminties, būtumėt žibintai ir skelbėjai tos amžinosios meilės kurią “daugelis vandenų” negali užgesinti, kad atsižadėję savęs, stovėtumėte Kristaus Bažnyčios sargyboje, jos kovose su priešu eitumėte pirmose eilėse. Kristus nugalėjo pasaulį, Jis padės ir laimins Jūsų pastangoms, o mūsų maldos lydės Jūsų darbus ir šventus žygius.

Jūsų broliai Kristuje,
A. J. Matulevičius,
Juozas Vaškevičius,
Juozas Pauliukonis,
J. Vosylus, M. I. C.
J. Čižauskas,
A. M. Švedas,
V. J. Černauskas,
E. J. Andrulonis,
A. Jagminas,
P. Biskis,
A. Markūnas,
J. Jeskelevičius,
Thomas B. Poška,
Jonas Buja, M. I. C.
Jonas Jančius, M. I. C.

Kolegijos Rėmėjai:

Ona Rapolienė, Boston, Mass. . .	5.00
S. Alinskienė, Montello, Mass. . .	1.00
M. Laipinienė, Montello, Mass. . .	3.00
E. Brown, Eaton, Colorado	3.00
M. Alita, Eaton, Colorado	3.00
Elz. Urbaitienė, Boston, Mass. . .	5.00
J. Radzevičius, Bayonne, N. J. . .	5.00
Ag. Paulauskaitė, Little Falls, N. Y.	3.00
Z. Gudaitienė, Greenport, L. I. . .	150.00
Vikt. Valis, East Cleveland, Ohio	30.0
Ona Lišauskienė, New York City	3.00
Jonas Smilgius, Chicago, Ill.	7.00
Dom. Makauskienė, Chicago, Ill.	5.00
Jur. Mockevičius, Cambridge, Mass.	3.00
A. Steponavičius, W. Fitchburg, Mass.	3.00
Praninskų šeimyna, Chicago, Ill.	1.00
A. Pinalis, S. Boston, Mass.	1.00
M. Pašvenskienė, Plainville, Pa.	2.00
A. Zautruvienė, Manville, N. J.	3.00
B. Jukna, Worcester, Mass.	3.00
P. Vailonis, Waterbury, Conn. . .	1.00
A. Tiškienė, New Haven, Conn.	1.00
A. Aleksis, Waterbury, Conn. . .	1.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Klausimai Ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Ar yra nuodėmė žmogui dirbti šventą dieną. Pavyzdin, žmogus visas dienas dirba dirbtuvėje, sekmadienio sulaukęs, išklauses Mišių, namieje dirba įvairius darbus — tepa sienas, kerta malkas, tveria tvorą ir t.t.?

J. P. G.

ATSAKYMAS. Yra Dievo Įsakymas "Švęsti šventą dieną," Sename Įstatyme buvo griežtai uždrausta dirbti koki nors darbai. Naujame Įstatyme uždrausti dirbti sunkūs darbai, vadinasi, tokie, kuriuos seniau vergai ar samdiniai dirbo. Taigi tokie darbai, kurie klausime paminėti, turėtų būt priskaityti prie sunkiųjų ir uždrausti po nuodėmės bausme. Nuo nuodėmės gali paliuosuoti tikrai, jei kas dirbo trumpai.

KLAUSIMAS. Mūsų klebonas kas sekmdienis ragina imti skaityti "Darbininką." Bet jame telpa nedorų, papiktinančių paveikslų, priešingų šeštajam Dievo įsakymui. Ar negeriau būtų raginti žmones skaityti "Laivą", kuriame nėra jokių papiktinimų? "L." Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Labai mums malonu, kad įvertini mūsų "Laivo" darbą. Žinoma, būtų gera, kad "Laivą" platinėtų daugiau žmonių tarpe, bet mes nepavydime "Darbininkui." "Laivas" velija, kad "D." skaitytų kodaugiausia žmonių. Jis nudirbo ir dabar dirba labai gerą ir didelį, šventą darbą.

Jūs skaitykite gražius "Darb." telpančius straipsnius ir žineles. Jūs rasite tenai, kaip jie puikiai, sumaniai, nuoširdžiai stengiasi patarnauti katalikams, lietuviams, o ypatingai darbininkams.

Tų kvailų paveikslų nežiūrėkite. Jie "Darbininke", kaip ir kituose katalikiškuose laikraščiuose atsiranda tik iš vargo, dėl stokos pinigų.

Permažai žmonių skaito prenumeruo-

ja ir perka "Darb." todėl jis su tais pinigais negali išėiti net lygiomis. Kad ne pinigai už garsinimus gaunami, turėtų sustoti ejęs.

Kaip "Darbininkas" taip ir kiti laikraščiai parsamdo biznio kompanijos kokią nors puslapio dalelę ir jos tenai skelbia savo biznį. Viena tokia prasimanė skelbti savo biznį su pagalba netikusių paveikslų. Kad ne vargas, laikraštis jai nesamdytų pas save vietos, bet gal pasiseks tai atmainyti.

Reikia, tiesa, pripažinti, kad tie paveikslai netikę, bet Amerikos žmonės taip jau pripratę prie tokių dalykų, kad retas kuris jų paiso. Nueikite jūs dabar į maldykles pajūriais, paežerėmis ir kitur, tai rasite tūkstančius biauresnių paveikslų ir tai gyvų, negu tas tilpęs laikraštyje. O paimkite teatrus, judomuosius paveikslus, visokius skelbimus ant sienų, tvorų ir lentų, ar mažai ten papiktinimų.

Geriausiai reikia apsiginkluoti gyvu tikėjimu, Dievo meile, kantrybe, tai ir tarp tų pasitaikančių niekų mes rasime daugybę dvasinio aukso visur.

Katalikai turi kaltinti patys save, kad menkai rūpinasi savo katalikiška spauda. Vieni neskaito, kiti, kaip pariziejai, meta skaitę kat. laikraštį dėl labai greitų, netikrų pasipiktinimų, o dar kiti skaito raudonųjų bolševikų ir kitų bedievių laikraščius.

KLAUSIMAS. Nekurie žmonės šneka, kad naujoje kolegijoje kunigai balevojo, o prieš tai prašė aukų, turbūt, kad daugiau galėtų balevoti. Vieni kenčia, kiti balevoja ir dainuoja ir nekuriuos žmones prie revoliucijos varo. Ar taip tinka?

"L." Sk. Lawrence

ATSAKYMAS. Ar žinai ką? Man rodos, kad pas jus yra kokis pragaro kipšas įsimaišęs ir pridirbęs daugybę kvailių,

o jei ne tu, tai veidmainių. Taigi šie, kipšo raginami, paleidę savo ilgus liežuvius, seilioja nekaltus.

Sakai žmonės su pasipiktinimu šneka, kad kunigai balevojo naujoje kolegijoje, kuomet kiti žmonės badą kenčia. Man rodos, kad iš žmonių tik veidmainiai ir pavyduoliai taip šneka.

Neteko man dalyvauti šiame kolegijos baliuje, bet teko, dalyvauti kituose panašiuose. Aš užtikrinu Tave, skaitytojau, ir kitus visus, kad jei visi lietuviai taip būtų balevoja pirmiau ir dabar, kaip kolegijoje balevoja, tai šiandien daug mažiau turėtume "kenčiančių badą." Kolegijos balius — yra pavalgymas pietų, ar vakarienės, be jokių svaigalų ir brangių gėrimų, o visą "balių" sudaro graži studentų programa ir rimti pasikalbėjimai, kurie niekam "bado nepadidina." Ko čia veidmainiant?

Tegul tie, kurie šneka, parodo, kuriems "badas padidėjo" nuo to kunigų balevojimo; arba tegu jie pasako, kuriems badas būtų sumažėjęs, jei kunigai būtų nebalevoja. Nieko panašaus neparodys. Tai kam liežuvį skalauti?

Jei daleiskime, prie kolegijos vartų būtų buvęs "badą kenčiančiųjų" būrys, kuriam buvo rengiami kolegijoje pietūs; bet štai atvažiavo kunigai, suvalgę tuos pietus, o "kenčiantieji" liko alkani.

Na, tokiaime atsitikime tai galima būtų papeikti. Bet juk taip nebuvo.

Taip pat nemanykite, kad kunigai kolegijoje balevodami sučiulpė darbininkų centus, kolegijai suaukotus. Anaipol. Tie kunigai parėmė kolegiją šimtinėmis iš savo taupmenų.

Tie patys kunigai savo doleriais ir savo kitomis pastangomis ne vienam taip pat ir badą sumažino, tik veidmainiai — fariziejai to nesistengia matyti, o skalauja savo piktais liežuviais nekaltus.

Kokiu tikslu tas kunigų balevojimas įvyko?

Jis įvyko pagerbti Kun. Kaz. Urbana-

vičiui, jo ilgo literatinio darbo sukaktu-vėse.

Man rodos, kad turėtų iš gėdos apkaisti Naujosios Anglijos katalikai, kad nesurengė pagerbtuvių tam kilniam, garbingam asmeniui, kun. K. Urbanavičiui. Jis visą beveik laiką darbavosi to krašto katalikams bažnyčioje kunigo darbais, visuomenėje — kalbėtojo ir darbuotojo darbais; laikraščiuose savo raštais.

Gal tik blogaisiais laikais teisintis, kad nepajėgė to padaryti.

Gerai katalikai, susipratę dori žmonės džiaugiasi, kad "naujoji kolegija" tai padarė, o jie nors savo dvasia tam pritarė. Bet, mat, atsiranda lietuvių žemos, purvinos, juodos dvasios žmonių, kuriems ir tokis dalykas yra "papiktinantis" ir net varantis juos prie revoliucijos.

Tamsta "Laivo" Skaitytojau patark tokiems nelaimingiems žmonėms, kad nuolankiai pasimelstų, kad Dievas paliausotų juos nuo kipšo, kuris yra užgrobęs jų dvasią ir širdį, tuomet bus įvykus tikriausioji ir geriausioji revoliucija.

MALDA UŽ MIRUSIUS, KURIŲ NIEKAS NEBEATMENA.

Viešpatie, pasigailėk tų vėlių, kurios neturi pas Tave savo užtarytojų, kurios neranda jokios paguodos kentėjimuose, kurioms nešviečia jokia kita viltis, kaip tik ta, kad jos yra sutvertos pagal Tavo paveikslą ir panašumą, kurias ar dėl to, kad seniai jau yra atsiskyrusios su gyvaisiais, ar dėl savo neturto, ar dėl to, kad jas jų tėvai bei Tavo tarnai iš apsilaidimo yra užmiršę, ir dėl to už jas nei mirimo dieną, nei trečią, nei septintą, nei tris dešimtą, nei mirties metinėse niekur ir niekeno nebuvo laikomos pamaldos. Atleisk joms, Viešpatie, ir gink Savo sutvėrimus. Išgelbėk jas iš kančių ir bausmių. Ištiesk savo dešinę ir nuvesk jas į atsilisio, šviesos bei ramybės vietą. Per tą, Kuris ateis gyvųjų ir mirusiųjų ir viso pasaulio teisti ugnimi. Amen.

Bernaičių Kolegijos Naudai

P I K N I K A S

Rengia Kolegijos Rėmėjų Chicagos Apskritys

SEKMADIENYJE, RUGP. (AUG.) 28 D. 1932

BIRUTĖS DARŽE, 79th Street & Archer Avenue

Tai bus vienas iš didžiausių šio sezono piknikų. Tai bus paskutinis linksmiausias šių metų piknikas.

Šiais laikais yra visiems sunku, bet sunkiausia verstis yra Kolegijai. Mat Kolegijai neseniai įsigijus naują vietą, pasidarė daug išlaidų. O įplaukos sumažėjo. Mažiau aukų plaukia, daugelis kolegijantų neįstengia reikalaujamų mokesčių užsimokėti. Tas viskas sunkina Kolegijos gyvavimą. Todėl tai šiuo sykiu visi ir yra kviečiami "Laivo" ir dienraščio "Draugo" skaitytojai ir Kolegijos rėmėjai toliau gyvenantieji kaip nors prisidėti prie pikniko pasisekimo.

Visus prašome skleisti žinias apie rengiamą pikniką draugų ir pažįstamų tarpe ir kvieskite juos atvykti arba prisidėti prie pikniko parėmimo.

Šia proga primename, kad Darbo Dienoj, rugsėjo 5 d. Marijonų Farmoj įvyks smagus išvažiavimas. Bus sodinama 3 medžiai: atminčiai Jurgiū Washingtono, arkivyskupo Matulevičiaus ir tėvo Felikso Kudirkos. To išvažiavimo pelnas eis a. a. tėvo Kudirkos paminklui pastatyti.

Abiejuose išvažiavimuose svečiams bus gardžių užkandžių, skanių gėrimų, įvairių žaislų, dovanų už pasižymėjimus.

D O V A N O S :

Gerbiamieji:—

Siunčiu \$..... Kolegijos piknikui paremti arba \$..... a. a. Felikso Kudirkos paminklo fondui ir prašau atsiųsti jūsų skiriamą už tai dovaną. Adresas:

Vardas-Pavardė.....

Adresas.....

Prisiuntusieji pinigų auką arba šiaip dovaną piknikui paremti nuo pikniko rengimo komisijos gaus atmintinę dovanėlę. Vietiniai piknikan atsilankę gaus daržę, o tolimesniems bus pasiūsta per paštą.